

Bemærkninger til forslaget

Det anerkendes nu fra alle sider, at det nuværende skattesystem er brudt sammen og ikke mere opfylder den hensigt, som folketinget i sin tid havde sat som mål.

Set i forhold til bruttoindkomsten er der således ikke tale om den progressivitet i beskatningen, skattelovgivningen omhandler. Progressiviteten er der tilsyneladende, men kun i forhold til den *skattepligtige* indkomst. For året 1979 opgives således for personer med ét personfradrag:

Skattepligtig indkomst	Skat i pct. heraf
100.000 kr.	39,9 pct.
200.000 kr.	51,9 pct.
400.000 kr.	60,0 pct.

(Statistisk Tabelværk 1981: V. Skatter og Afgifter. Oversigt 1981. Danmarks Statistik, Kbh. 1981, side 37, tabel 5.1.)

Ses skattesystemets virkninger i forhold til *bruttoindkomsten*, er det et andet billede, der tegnes.

Bruttoindk.	Frdrag	Skattepl. indk.	Skat i pct. af bruttoindk.
135.947 kr.	37.790 kr.	98.156 kr.	28,4 pct.
341.072 kr.	130.569 kr.	210.503 kr.	32,3 pct.
652.789 kr.	273.608 kr.	379.182 kr.	33,6 pct.

(Statistisk Tabelværk 1981: V. Skatter og Afgifter. Oversigt 1981. Danmarks Statistik, Kbh. 1981, side 50, tabel 5.10)

Der skelnes i denne tabel ikke mellem arbejdstagere og selvstændige. Billedet vil dog være ganske dækkende, fordi lønmodtagerne er så stor en del af de samlede skatteydere – 85–90 pct. Tendensen til, at store indkomster har store fradrag, gælder også i fuldt omfang, selvom man betragter arbejdstagere for sig.

Det viste sig imidlertid ved arbejdet med udskrivningsloven for 1983, at det ikke alene var fradragene, der hindrede den forudsete progressivitet i beskatningen. Skatteloftet på 70 pct. hindrede i 201 af landets 275 kommuner, at de store indkomster kom til at betale den pålignede skat.

Forlængelse af proportionalstrækket har adskillige fordele. For almindelige indkomster bliver beskatning af først og sidst beskattede krone ens.

Sammenstødet mellem indkomstafhængige soci-

ale ydelser og indkomststigning/skattebetaling mindskes eller bortfalder.

Desuden vil skatteadministrationen blive lettere.

Pensionsordningerne har i øjeblikket en realrenteforrentning, der overstiger det nødvendige til sikring af pensionerne, og samfundsøkonomisk giver dette på længere sigt store problemer. Realrenten var fra 1819–1978 i gennemsnit 3,3 pct. Der bør ske en beskatning, så dette niveau bevares. Nationalbanken har flere gange anbefalet dette, og en erkendelse af nødvendigheden heraf er på vej også hos pensionskasser og forsikringselskaber.

Ved gennemførelse heraf sker desuden en tilnærmelse mellem beskatning af denne form for opsparing og andre former for opsparing.

På obligationsmarkedet vil forvridninger mellem forskellige obligations typer formindskes.